

CHƯƠNG 14:

Thằng Lâm từ dạo được con Cúc ban phát miễn phí đều đặn cả chục ảnh mắt và nụ cười cả ngày thì phần khởi lắm. Bây giờ tối tối sau khi phải chân leo lên ghế bố, nó vùi đầu vào mấy cuốn tập, ôn thi nghiêm chỉnh, không còn nhấp nhồm như bị kiến cắn nữa.

Thằng Cải thấy vậy mừng húm. Nó khoe với con Cúc:

- Từ hôm được Cúc "thương" đến giờ, thằng Lâm học hành tiến bộ lắm.

Con Cúc bần khoản:

- Rứa là ảnh sẽ thi đậu phải không anh Cải?

- Chắc chắn rồi.

Con Cúc sung sướng:

- Nếu đúng như rứa thì em "thương" ảnh đến mấy cũng được!

Con Cúc làm thằng Cải cảm động quá chừng. Nó nhìn con Cúc bằng ánh mắt ấm áp:

- Cúc tốt bụng ghê!

- Có chi mô mà tốt bụng anh Cải! - Con Cúc cười hì hì - Mỗi ngày chỉ nhìn ảnh rồi nhăn răng ra cười ai làm chẳng được!

Khi nói như vậy, con Cúc không ngờ mọi chuyện dần dần rắc rối hơn nó nghĩ.

Thằng Lâm được con Cúc "nhìn rồi nhăn răng ra cười" suốt một tháng đã bắt đầu thấy chán.

Một hôm không nhìn được, nó thú nhận với thằng Cải:

- Tao thấy chuyện tình của tao với con Cúc nó sao sao ấy Cải ơi!

Cải giật thót:

- Sao sao ấy là sao?

- Tao cũng chẳng biết nữa! - Lâm gãi đầu - Nhưng cứ như vậy hoài thì nhạt nhẽo quá!

Cải nhìn Lâm dò xét:

- Chớ mày muốn sao?

- Tao muốn tỏ tình với nó.

Cải giương mắt ếch:

- Tỏ tình gì tỏ tình hoài vậy? Bữa trước mày nhờ tao tỏ tình rồi mà.

Giọng Lâm buồn buồn:

- Nhưng tao muốn chính miệng tao nói thương nó và tận tai nghe nó nói thương tao.

- Chi vậy?

- Tao thích vậy.

Cải tự ái:

- Bộ mày không tin tao hả?

- Không phải là không tin! - Lâm phân trần - Nhưng đã yêu nhau thì phải nói yêu qua yêu lại. Cứ nhìn nhìn ngó ngó sông thì chán lắm.

Cải chùng như hiểu ra tâm trạng của Lâm. Nó trầm ngâm một hồi rồi tặc lưỡi:

- Thôi được rồi. Trưa mai tao sẽ nhường chiếc ghế của tao lại cho mày. Mày ngồi sát rạt con Cúc, tha hồ mà nói yêu qua yêu lại.

Dĩ nhiên thằng Cải hứa hẹn như vậy là có tính toán. Trước khi nhường cái vị trí thuận lợi đó lại cho thằng Lâm, nó đã dặn dò con Cúc kỹ lưỡng.

Thằng Lâm không hay biết chi, đặt đít ngồi xuống cả buổi, vẫn chưa dám hó hé tiếng nào.

Thấy thằng này ngồi lâu thiệt lâu mà chưa chịu mở miệng nói thương mình, con Cúc sốt ruột giục:

- Anh Lâm nói chi nói lẹ đi! Lát nữa cô Thanh tới không thấy anh Cải ngồi coi xe, cô rầy đó!

Thằng Lâm nãy giờ trống ngực đập tung tung, đang mơ màng sắp xếp những lời lẽ văn hoa ý nhị trong đầu, bỗng dưng thấy con Cúc giục mình tỏ tình như ngoài chợ người ta giục mua cá, mặt nó bất giác tung hứng:

- Cúc nói sao?

Con Cúc bẽn lẽn đáp, mắt vẫn nhìn lom lom ra đường:

- Em kêu anh nói gì thì nói lẹ lẹ đi!

Rồi thấy thằng Lâm cứ ú a ú ớ, con Cúc sốt sắng gợi ý:

- Anh Lâm định nói thương em phải không?

Thằng Lâm giật mình:

- Ờ, ờ... anh cũng định...

- Anh Lâm định nói rứa chớ chi nữa! - Con Cúc toét miệng cười - Em cũng thương anh Lâm lắm!

Con Cúc làm một lèo dồn dập khiến thằng Lâm choáng váng. Đầu ong ong, nghe con Cúc nói thương mình mà sao sống lưng nó lạnh toát. Nó đờn đờn khi

nói đến chuyện đó, con Cúc sẽ bẽn lễn ngược ngùng ghê lắm. Nó chờ nhìn thấy nụ cười hoa tình ái nở e ấp trên gương mặt của người con gái nó không nguôi tưởng nhớ bấy lâu nay.

Nhưng Lâm chẳng thấy gì như vậy cả. Con Cúc làm nó hoang mang quá. Con Cúc nói chuyện yêu đương sao nghe ào ào, nghe vui vẻ tung bừng như đang chơi lô tô hay đang lắc bầu cua cá cọp.

Thằng Lâm chưa hết bàng hoàng thì cô Thanh tới. Thế là nó đành phải đứng lên khỏi ghế, bụng không biết nên vui hay nên buồn.

Thằng Cải thấy thằng Lâm đi vô, liền chạy lại vỗ vai, nhắn nhở:

- Sao, nãy giờ nói yêu qua yêu lại đã chưa?

- Đã cái đầu mày! - Lâm làu bàu - Nãy giờ toàn con Cúc nói, tao có nói được gì đâu.

Thái độ của thằng Lâm khiến Cải lo lắng. Nó thót bụng lại:

- Con Cúc nói gì mày vậy?

- Nó nói nó thương tao!

Nghe cái giọng iu xiu của bạn, Cải như không tin vào tai mình. Nó há hốc miệng:

- Nó nói nó thương mày chớ có phải nó báo tin ba mày qua đời đâu, sao mặt mày giống đưa đám quá vậy?

Gặp lúc khác, nghe cái câu trù ẻo của thằng Cải, sức mấy thằng Lâm chịu bỏ qua. Nhưng lúc này, ruột đang rối bòng bong, nó chẳng buồn để ý ba cái chuyện râu ria tiểu tiết đó. Nó chỉ thở dài:

- Nó nói nó thương tao nhưng mặt nó lại tươi hơn hớn.

- Tao chẳng hiểu gì cả! - Cải vò đầu - Mày nói rõ ràng chút coi!

Lâm nuốt nước bọt:

- Tao thấy nó cười hì hì, y như giỡn chơi vậy.

- Trời đất! - Cải kêu lên - Vậy mày còn đòi gì nữa! Chẳng lẽ mày muốn nó khóc?

- Ai kêu nó khóc làm chi! Nhưng nó đừng nhe răng ra cười mới phải! - Lâm nhăn nhó, cảm thấy khó khăn khi phải giải thích cho thằng Cải hiểu được cảm giác của mình - Ai lại vừa nói thương người ta vừa cười hí hí!

Phản nản xong, thằng Lâm tỉ mỉ tường thuật cho thằng Cải nghe cuộc đối đáp vừa xảy ra ngoài hiên.

Thằng Cải trước nay chưa nói thương ai bao giờ và cũng chưa bao giờ được ai nói thương, không biết cái không khí lúc đó nó ra làm sao, nhưng khi xem phim xem kịch trên ti-vi, nó thấy không ai làm như con Cúc.

Cải có cảm giác thằng Lâm nói đúng, bèn gãi cổ, cố tìm cách trấn an bạn:

- Mà trách oan con Cúc, tội nghiệp! Nó thương mày từ lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp nói ra. Nay thô lộ được cái điều thâm kín đó, nó sung sướng quá nên nhăn răng ra cười đó thôi.

Thằng Lâm nghệt mặt nghe, bụng cố tin tin: ừ, dám lắm! Con Cúc là con gái quê, buồn thì khóc hu hu, vui thì cười hích hích, đâu có ý tứ như con gái thành thị. Bữa nay tỏ tình được với mình, nó phấn khởi quá không nhìn được nên toét miệng ra cười, có vậy mà mình lại nghi ngờ tấm chân tình của nó, thiệt bậy hết sức! Thằng Lâm nhủ bụng như vậy và tới đó nó tụng bài ro ro, học đến đâu thuộc lâu lâu đến đó.

Nó đâu có biết sáng hôm sau, thằng Cải đi lòng con Cúc.

- Cúc muốn giết thằng Lâm, giết luôn Cải hả Cúc?

Con Cúc tròn xoe mắt:

- Có chuyện chi mà anh Cải nói nghe kinh rứa?

Cải nghiêm mặt:

- Hôm qua Cúc nói Cúc thương thằng Lâm phải không?

Ngó bộ mặt hầm hầm của thằng Cải, con Cúc run trong bụng:

- Thì anh Cải dặn em nói rứa mà.

- Dặn cái con khi, Cúc khờ quá! - Cải nắm hai tay vào nhau - Ai lại làm ào ào như tạt nước rửa nhà vậy. Mai mốt Cúc cứ để cho thằng Lâm muốn nói gà nói vịt gì kệ nó, Cúc đừng có giành nói trước. Cúc chỉ ngồi cúi đầu xuống thôi, y như lúc Cúc ngủ gục vậy. Đợi khi nào thằng Lâm hỏi Cúc có thương nó không, lúc đó Cúc hãy mở miệng, hiểu chưa?

- Ui cha, rắc rối quá! - Con Cúc than - Ba cái chuyện quỷ này em đâu có rành, anh Cải dặn rứa thì em làm rứa!

Thằng Lâm không biết thằng Cải lén lút "phụ đạo" cho con Cúc hai ba bữa liền nên một hôm thấy thằng Cải xách xe ra chợ mua hành tỏi, nó xè xuống chiếc ghế cạnh con Cúc.

Nó ngồi nhìn con Cúc một hồi, thấy con Cúc cầm củi quạt than chớ không nhìn nó cười hí hí và thúc nó tỏ tình như bữa trước, nó yên tâm lắm lắm.

Lâu thiệt lâu không thấy con Cúc ngược lên, Lâm đánh bạo hăng giọng:

- Cúc nè.

- Gì anh Lâm?

Con Cúc đáp, vẫn cúi gằm đầu.

Thằng Lâm ngó vậy chớ lãng mạn lắm. Nó khoái văn hoa thơ mộng, định ví đôi mắt người yêu như hai vì sao nhưng đang trưa đứng bóng, chẳng có vì sao nào lấp lánh để chỉ cho con Cúc.

Nó ngó xuống bếp lò, chợt nảy ra ý nghĩ so sánh đôi mắt con Cúc với hai hòn than đỏ:

- Đôi mắt của Cúc ấy mà!

Con Cúc vẫn tiếp tục "ngủ gục" theo lời dặn dò của thằng Cải:

- Đôi mắt em răng?

Lâm chỉ tay vô lò than:

- Anh thấy đôi mắt em sáng như hai...

Thằng Lâm chưa kịp thốt ra hai tiếng "hòn than" đã giật mình khựng lại. Nó chợt nhớ chỉ có mắt cọp mới đỏ rực như hai hòn than thôi, còn mắt con người ta đâu có man dại như vậy.

May mà con Cúc đang gặm đầu nên không thấy thằng Lâm đang chỉ tay vô cái bếp than đỏ hừng hực. Thấy thằng Lâm ngáp ngừng, nó hỏi:

- Sáng như hai cái gì hả anh Lâm?

Lâm rụt tay lại:

- À, ý anh muốn nói đôi mắt em sáng như hai... hai...

Đang bí, Lâm sực nhớ đến bài học hồi nhỏ, liền hí hửng:

- Như... hai hòn bi ve đỏ mà.

Hồi nhỏ, Lâm có học bài đó thiệt. Nhưng đó là bài tập đọc tả con mèo. Mắt giống như hòn bi ve cũng là mắt mèo chớ không phải mắt người ta. Lâm biết vậy nhưng kệt quá đành lấy ra ví von đại, hy vọng con Cúc lù khù này chẳng phản đối chi.

Nào ngờ con Cúc hồi nhỏ cũng học ngay chóc bài đó, mặt liền nhăn như bị:

- Bộ anh Lâm kêu em là mèo hả?

Con Cúc làm thằng Lâm tá hỏa:

- Đâu có.

- Chớ răng anh Lâm kêu mắt em giống hòn bi?

Lâm gãi đầu:

- Mắt mèo cũng giống hòn bi, mắt em cũng giống hòn bi, nhưng bi của em đẹp hơn!

Thấy thằng Lâm lính quỳnh nói lung tung, con Cúc ngửa miệng tính cãi tiếp nhưng sực nhớ những lời dặn dò của thằng Cải, nó lập tức nín thinh cúi xuống bếp lò quạt lia quạt lia.

Không nghe con Cúc bắt bẻ gì nữa, Lâm khoái lăm. Nó tưởng con Cúc bùi tai trước lời giải thích của nó, bèn tán tỉnh tiếp:

- Còn tóc em đó mà.

- Tóc em răng?

Lâm lim dim mắt, mơ mộng:

- Anh thấy tóc em giống như muôn sợi tơ vàng óng ánh.

Lần này con Cúc có muốn "ngủ gục" cũng không được. So sánh bá láp của thằng Lâm khiến nó không nhịn nổi, liền cười hí hí:

- Tóc bà Fanta mới giống tơ vàng. Mẹ em kêu tóc em giống cây chổi chà.

Hình ảnh của thằng Lâm thơ mộng trữ tình bao nhiêu thì hình ảnh con Cúc đưa ra lại "phàm phu tục tử" bấy nhiêu. Cái lối ăn nói "trần tục" của "người yêu" khiến Lâm chợt hứng ngồi im.

Lâm định tán hươu tán vượn lòng vòng một hồi rồi ngỏ thiết tấc chân tình với con Cúc để được nghe con Cúc đáp ứng nói lời yêu cho thỏa lòng mong ước. Nhưng ý định nên thơ đó đã bị hình ảnh "cây chổi chà" trong lối văn chương bình dân của con Cúc quét sạch sành sanh không còn một mảy.

Thôi để lần sau! Lâm buồn rầu tự nhủ và lẳng lẳng đứng lên khi thấy thằng Cải đang cong lưng phóng xe từ phía chợ Tân Định chạy về.